

Снежина Казакова - биография

Снежина Казакова, по баща Велева, е родена на 4ти декември 1942г. в гр. Благоевград.

Майка ѝ Веска Велева произхожда от голям уважаван род – където са се раждали само момичета и най-накрая едно момче. Бащата не успява да се нарадва на единствения си син. Умира рано, оставяйки всичко в ръцете на жена си. Дребничката на ръст, но силна и властна майка успява да сплоти семейството, така че сестрите никога не се разделят. Така всички със своите супрузи и деца остават да живеят под един покрив, където на свой ред бащата на Снежина също става част от голямото семейство.

Иван Велев е израстнал с петима братя и една сестра, будно дете, което всеки ден изминава километри до училище и тази страст към знания не спира до края живота му. Завършва три висши образования, работи като лесничей, картограф и историк и става един от най-уважаваните хора в града.

В уютен дом, с голяма дървена стълба към него, под грижите на изключително ерудирания Иван и артистичната и борбена Веска, израства Снежина, заедно с по-малкия си брат Владимир. Още от ранна детска възраст става ясно, че е от хората, които не могат да стоят на едно място. Четири годишна я намират на естрадата на главния площад, с микрофон в ръка да пее, след като я търсят притеснени из целия град.

През цялото и артистично израстване, което обикновено и носи неприятности, все пак родителите и много силно се надяват, че тя ще се реализира като учителка. След като завършва девическа гимназия с намалено поведение, че пее френски шансон в коридора на училището, тя учи педагогика в София. Разпределена е на работа в село Якоруда. И се оказва, че там въобще не и понася.

Заявява на родителите си, че иска да стане актриса. Не само родителите ѝ са против, но и в града това не е добра новина. Защото голямата ѝ любов по това време, един интелигентен и красив младеж, който учи в Чехословакия и иска да се ожени за нея, изведнъж става обект на подигравки. И под натиска на родителите си, той се отказва от нея.

Тя обаче заминава за София. Една година е слушател в класа по куклено актьорско майсторство във ВИТИЗ. И година по-късно през 1963г. я приемат в класа на Стефан Сърчадиев и Методи Андонов заедно със Стефан Данаилов, Илия Добрев, Стефан Мавродиев, Марин Янев, Меглена Караламбова, Елена Райнова и др.

През 1967г. Снежина завършва ВИТИЗ и отива по разпределение в Шуменския Драматичен театър. Още първата година тя изиграва няколко главни роли и се откроява като прима на театъра. С невероятен чар, хъс и артистичен талант, тя става любимка на шуменската публика и на режисьорите. Очертава ѝ се бляскаво бъдеще.

За ролята си в "Приказка за калпаците" Снежина получава награда на театралния фестивал в Габрово. Това е най-престижният форум за театрално изкуство в страната по онова време. Изключителният ѝ талант прави впечатление на комисията и те ѝ присъждат голямата награда за женска роля. Това затвърждава позицията ѝ на звезда в Шуменския театър.

В Шумен тя се запознава с бъдещия си съпруг Йордан Казаков, който е един от младите интелигенти в града. Завършил МЕИ в София, специалност електро инженер, Даньо отива да работи в родния си Шумен и става част от младия елит на града.

Снежина и Йордан се запознават в компанията на актьори, инженери и лекари, които са най-перспективните младежи в Шумен тогава. През 1968г. те се женят.

През 1969г. Снежина, вече Казакова по съпруг, ражда дъщеря си Екатерина. Йордан е поканен да работи за Строителни Войски в София и решава, че това е страхотен шанс за семейството да се установи в Столицата. Обаче не се оказва точно така. Успехите и името, което си е извоювала в Шумен, тук в София не носят на Снежа позитиви. Завистта и връзкаството на артистично общество в Столицата я отвращават и разочароват и много скоро тя отказва да си търси работа като актриса. Отглежда дъщеря си и чака да дойде звездния ѝ шанс.

Съдбата ѝ обаче е отредила друго. Да подари таланта си и да запали стотици деца с пламъка, който носи в себе си. Заради силния женски дух, завещан от баба ѝ, прецизността, наследена от баща ѝ, страхотният ѝ усет при общуването с деца и изключителният ѝ артистичен талант, Снежина Казакова заразява с любов към театъра всеки, който се докосне до нея и това остава за цял живот.

Снежина започва да работи със самодейни трупи в цялата страна. Организира лагер-школи, където за 15 дни трябва да създаде спектакъл с напълно непознати деца, които дори не са чували за театър. Дълги години тя не се спира, непрекъснато пътува, запознава се с нови хора и скоро всички, които имат нещо общо със самодейността в страната, я познават.

През 1977г. се раждат Весела и Биляна - малките близначки на Снежина и Йордан. Когато стават на 5 годинки, майка им създава Музикално Сценичен Състав "Камбанки", който с годините се превръща в Театрално Студио "Камбана". Този детски театър придобива популярност и се превръща в критерий за качество, нестандартност и място, където тийнейджърите в София могат свободно да обменят творчески идеи и смислено да търсят път, по който да поемат в живота си.

В последните 15 години от своя живот Снежина Казакова играе най-отговорната си роля, на човек, който ще моделира съвсем неусетно съдби, любови, мечти на едни деца, които правят първите си стъпки. Ще ги моделира така, че един ден всяко дете, докоснало се до нейната личност, обръщайки се назад, да се усмихне и да си каже, че е имало смисъл.

Снежина Казакова умира от инсулт на 27 май 1997г. на 54 годишна възраст на сцената, в обкръжението на своите "камбанки". Последните ѝ думи са: "Чувствам се щастлива.."